

[Diderichsen.]

stadig tages nye initiativer, for sagen måtte ikke gå i glemmebogen.

Og så kom nu dertil Indiens katastrofale levnedsmiddelsituation som en påmindelse om, at der stadig væk opstår katastrofesituationer, hvor hurtig humanitær hjælp er påkrævet. Jeg er sikker på, at en situation som denne og ikke mindst den indiske situation i ganske særlig grad taler direkte til det danske folks hjælpsomhed. Folketinget vedtog da også en lovændring, som gjorde det muligt at yde Indien et statslån på 30 mill. kr. til indkøb af mælkepulver i Danmark, og det er godt og rigtigt således. Liberalt centrum føler imidlertid, at det må være en naturlig og kær pligt for Danmark at være parat til at yde hjælp også i form af gaver, hvis hungersnøden bliver ved, hvad der vist desværre er al mulig udsigt til, eller til at træde til i lignende akutte situationer i andre lande. Vi er klar over, at på længere sigt er det andre former for bistand, der må være det bærende element i vore ydelser, men sultedøden som en uhyggelig realitet må under alle omstændigheder være en af de første fjender af menneskeheden, der skal overvindes. Hvad bliver der af udviklingen til velstand og sundhed, hvor sulten er den grusomme eneherker?

Som følge af disse synspunkter har vi foreslået, at den øgede bevilling anvendes såvel til teknisk som til humanitær indsats — det sidste med særligt henblik på situationen i Indien — og skal bestå i køb og afsendelse af danske levnedsmidler og medicinalvarer. Det ville i øvrigt være en smuk bekræftelse i gerning på statsministerens ord til præsident Johnson, hvor statsministeren — hvis pressen ellers har refereret rigtigt — med rette og i det rette øjeblik priste præsidenten på grund af USAs store indsats i levnedsmiddelhjælpen til Indien og, så vidt jeg forstår, også nævnte Danmarks beskedne indsats på dette område med statslånet på de 30 mill. kr.

Det er ikke liberalt centrum skik at fremsætte forslag om øgede statsudgifter uden at anvise dækning derfor. Vi har derfor peget på en sukkerafgift til dækning af den hurtigt forøgede bistand til udviklingslandene. Den kunne vel indføres fra 1. oktober og således i sidste halvdel af finans-

året indbringe 50 mill. kr., lig med det halve års provenu.

Men hvorfor skal nu sukkeret holde for, vil nogle spørge, og hvorfor skal en sukkerafgift kædes sammen med u-landsbistanden? Til disse spørgsmål vil jeg gerne svare, at LC ikke i almindelighed er tilhænger af, at en bestemt afgift reserveres til dækning af bestemte offentlige udgifter. Og det sker jo egentlig heller ikke i dette tilfælde. Der er ikke tale om nogen fond eller om en pulje eller, som man tidligere har kaldt det, „cigarkassesystemet“. Hvis sukkerafgiften f. eks. mod det skøn, vi har anlagt, ville give mere, f. eks. 120 millioner, ville u-landshjælpen jo stadig væk kun være på 100 mill. kr. efter forslaget.

Det drejer sig om det helt selvfølgelig, at der må gives anvisning på dækning af de foreslåede udgifter. Liberalt centrum har ment, at en sukkerafgift er den lempeligste måde at skaffe denne dækning på. Den fra mange sider her i det høje ting ofte udtalte sympati for øgede u-landsbevillinger bliver jo meget nemt til tomme ord eller — for at citere profeten Esaias —: „De ærer mig med læberne“, hvis der ikke anvises dækning for udgifterne. Og hvad har andre da at foreslå? Øgede indkomstskatter måske eller andre punktskatter, forøgede punktskatter eller måske 100 millioner af merværdi-afgiften?

Liberalt centrum finder som sagt, at en sukkerafgift uden sammenligning er det lempeligste middel, men vil naturligvis gerne forhandle om andre muligheder, når blot hovedformålet sikres.

Dernæst forekommer det os, at der er en naturlig og ligefrem symbolsk eller anskuelig sammenhæng mellem det at hjælpe de sultne og så at dække udgifterne til hjælpen ved en afgift på et fødemiddel som sukker, hvoraf vi fra et sundhedsmæssigt synspunkt har et alt for rigeligt forbrug. Spørg bare vore tandlæger og ernæringseksperter. Vi finder, at der er noget umiddelbart overbevisende i den tanke, som vort forslag udtrykker, at vi velernærede og velnærede danskere skaffer dækning for øgede bidrag til nødlidende og underernærede folkeslag ved at pålægge os selv en afgift på sukker. Sukkeret er jo i modsætning til mange andre forbrugsvarer ikke pålagt nogen afgift.